

»Goddag,« sagde han og rakte dem Haanden, som de nølende og forlegne modtog.

Han saae fra den ene til den anden og blev grebet af en stærk Bevægelse. Hvad der endnu under Samtalen med Eberhardt havde været af Modvilje og Stridbarhed i hans Sind, smeltede hen overfor disse to unge Brødre med de klare, blaa Øjne, der her traadte ham imøde som det endnu ukunstlede og uforbenede Udtryk for Barn-domshjemmets Uskyld og lykkelige Enfold. Trods deres halvt bondeagtige og i alt Fald udpræget sideniuske Udseende — ja netop paa Grund af dette — droges han til dem af en opblussende Følelse, der næsten lignede Forelskelse.

»I skal vel op til Eberhardt?« spurgte han.

»Ja,« — svarede de i Kor.

»Jeg kommer netop oppe fra ham«.

»Naa,« sagde de og skævede til Pers Dragt, ganske med samme Blik som Eberhardt før. Og saa den ventende Droske udenfor Porten og Kusken, der stod i en ærbødig Stilling ved den opslaaede Vogndør, optog dem øjensynlig meget.

»Det er i Anledning af Moders Død, jeg har været her,« fortsatte Per og ønskede inderligt, at han kunde tage dem om Hovedet og kysse dem paa deres Barnekinder.

Men ved disse Ord slog de begge Øjnene ned; og den ene af dem gav sig til at skrabe med Foden mellem Portgolvets Brosten.